

Cristina NICU TUDOR

Wake up, fuckers!

Act. Teatrul ACT. Cobor treptele-spirală. Perdele grele se dau la o parte. Uși secrete se deschid. Atmosferă încinsă. Pășesc într-un spațiu al pierzaniei. Forța decibelilor: „Nu știu ce vreți voi în noaptea asta, dar eu vreau demență, vreau să dărâm pereții. Vreau să mă ocup de sufletele voastre păcătoase...”

Acesta e protestul generației 2004. Îți zici că e în regulă, atâta timp cât tinerii nu încetează să-și pună întrebări despre lumea în care trăiesc. Și o fac (arată) într-un spectacol frust, nonconformist care spune totul despre lipsa comunicării, degradare umană, ratare, violență, sex, manipulare, droguri.

Natural born fuckers este stigătul unei generații care are ceva de spus. Care rupe tăcerea. Arată cu degetul. Acuzator. O generație care disprețuiește societatea în care trăiește poate părea cinică celor mai vârstnici, mai cu seamă când alege ca pretext pentru un manifest teatral scriitura lucidă, de impact a dramaturgului american Eric Bogosian. Propunerea aparține tânărului regizor Marcel Țop, sprijinit de scenograful Daniel Voinea, și de coregrafia lui Carmen Coțofană.

Textul denunțator al lui Bogosian a reușit, în regia și interpretarea actorului Florin Piersic jr., să se bucure de aprecierea criticii și să obțină distincții, printre care premiul pentru cel mai bun actor–Gala UNITER. Dar pe scena teatrului ACT, miza nu mai e aceeași. Spectacolul e modest, cu destule incoerențe la nivel regizoral (legături neinspirate între scene, repetarea obsesivă a fragmentelor muzicale ce întrerup nejustificat narațiunea, absența unei idei de ansamblu).

Totuși, spectacolul reușește să aibă forță. Efectul vine din implicare. Actorii își asumă strigătul generației din care fac parte și vor să acopere cu el lumea dementă în care trăiesc. Personaje mutilate sufletește vin la rampă să-și spună povestea: „Trăim într-o hazna. Trăim într-o cloacă omenească. Trăim într-o ghenă urât mirositoare. Trăim într-un mare W.C. universal, catastrofal, nuclear, omenesc...”

Avem toate tipurile umane: rockerul apatic ce consumă și se lasă consumat (Toma Dănilă), supradotatul sexual, cinic dar fermecător (Răzvan Oprea), imbecilul cu limbaj argotic și răs fioros (Adrian Anghel), băiatul de cartier, gesturi specifice–vorbă scrâșnită (Gabriel Călinescu), drogatul nefericit (Rolando Matsangos), naivul căutător în gunoarie (Doru Bem), curva senzuală (Mădălina Ghițescu), mizantropul (Alexandru Nedelcu) – care a fost atât de veridic în interpretare, încât a „semănat” confuzie în rândul spectatorilor, unii dintre ei, uitând de convenția teatrală, s-au angajat cu acesta într-o dispută verbală destul de agresivă, – un cerșetor (Virgil Aioanei) un antipatic mecanic de tren (Radu Iacoban), un muzician ratat (Marcel Țop).

Natural born fuckers e un manifest. Din nefericire, nu poți să opui unei lumi violente decât o variantă mai bună, o imagine răsturnată, în acest caz, nu are efectul scontat și, atunci, ceea ce ar trebui să fie o „trezire la realitate”, se transformă periculos într-o pledoarie pentru droguri și cruzime.

Urc treptele-spirală.. Nu mă regăsesc în spiritul generației 2004.